

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Włodarczyk

Protokolant: Anna Bodalska Krydowska

Bez udziału prokuratora Prokuratury Rejonowej w Otwocku

po rozpoznaniu w dniach 25 czerwca 2018r., 17 września 2018r., 19 listopada 2018 r oraz 17 grudnia 2018 r., sprawy:

1. M. K., s. Z. i D. z d. W. ur. (...) w Ż.,
2. D. Z., s. Z. i B. z d. K., ur. (...) w M.

oskarżonych o to, że:

w dniu 3 sierpnia 2015 r. w S. pow. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w rejonie rzeki Ś., dokonali kradzieży telefonu komórkowego m-ki S. (...) o wartości 700 zł na szkodę K. B.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

orzeka

1. oskarżonego M. K. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu z art. 278 § 1 k.k z tym, że ustala iż telefon komórkowy m-ki S. (...) miał w chwili czynu wartość 880 złotych i na tej podstawie skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw z art. 37a k.k. wymierza mu karę ograniczenia wolności w wymiarze 6 miesięcy zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie
2. oskarżonego D. Z. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu z art. 278 § 1 k.k z tym, że ustala iż telefon komórkowy m-ki S. (...) miał w chwili czynu wartość 880 złotych i na tej podstawie skazuje oskarżonego, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw z art. 37a k.k. wymierza mu karę ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie
3. na podstawie art. 63 § 1 i 2 k.k. orzeczonej kary ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu M. K. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 03.08.2015 roku godzina 20:30 do 04.08.2015 roku godzina 19:20 i ustala, że kara ograniczenia wolności została wykonana w wymiarze 4 (czterech) dni
4. na podstawie art. 63 § 1 i 2 k.k. orzeczonej kary ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu D. Z. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 03.08.2015 roku godzina 20:30 do 04.08.2015 roku godzina 17:20 i ustala, że kara ograniczenia wolności została wykonana w wymiarze 4 (czterech) dni
5. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych w całości od kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 3 sierpnia 2015 r. w godzinach popołudniowych D. Z. i M. K. spożywali razem alkohol i spacerowali po miejscowości S.. W pewnym momencie mężczyźni poszli nad rzekę Ś., gdzie wypoczywali K. B., W. B., M. B., A. G. i W. W.. D. Z. i M. K. podeszli do wypoczywającej nad rzeką grupy i zaczęli twierdzić, że nie mogą oni kąpać się w tym miejscu, zaczepiali odpoczywających. K. B. i pozostali znajdujący się nad rzeką mężczyźni widząc, że D. Z. i M. K. są pod znacznym wpływem alkoholu starali się ich ignorować. W pewnym momencie D. Z. podniósł dwa telefony komórkowe, które leżały na kocach obok odpoczywających a należały do W. B. i K. B.. D. Z. obejrzał oba telefony, po czym ten należący do W. B., który był telefonem starszego typu, mniej wartościowym, odrzucił, natomiast telefon m-ki S. (...) należący do K. B. zabrał i powiedział, że jeśli właściciel chce odzyskać telefon, to ma udać się pod sklep w S. i zakupić alkohol dla niego. M. K. w tym czasie stał obok i przyglądał się całej sytuacji. Następnie D. Z. i M. K. oddalili się znad rzeki, zabierając ze sobą telefon K. B.. Pokrzywdzony udał się z kolegami pod wskazany sklep, ale tam zauważył, że D. Z. i M. K. stoją w większej grupie mężczyzn, dlatego bał się do nich podejść. K. B. zapytał przechodzącą w pobliżu dziewczynę, czy zna ona mężczyzn, których jej wskazał i uzyskał informację, że mężczyzna, który zabrał mu telefon to D. Z.. Wówczas K. B. o całym zdarzeniu zawiadomił policję. W międzyczasie D. Z. i M. K. udali się wspólnie do miejsca zamieszkania D. Z.. Tam M. K. owinął skradziony telefon w reklamówkę i ukrył go na terenie posesji D. Z., na nieogrodzonej łące. Po tym jak D. Z. i M. K. zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy policji M. K. wskazał funkcjonariuszom policji miejsce ukrycia telefonu m-ki S. (...). Telefon został zwrócony w nieuszkodzonym stanie K. B., zniszczona została jedynie karta SIM, która znajdowała się w telefonie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- wyjaśnień oskarżonych D. Z. (k. 21-22) i częściowo M. K. (k. 27-28, 237-238)
- zeznań świadków K. B. (k. 2-3, 252-253) i W. B. (k. 5-6, 253)
- innych dowodów ujawnionych na rozprawie tj. protokołu przeszukania (k. 8-9), protokołu zatrzymania osoby (k. 10, 12), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości (k. 14,15), protokołu oględzin rzeczy (k. 35-36), protokołu oględzin miejsca (k. 33-34), pokwitowania odbioru rzeczy (k. 42), odpisu wyroku Sądu Rejonowego w ruchomości (k. 194-208), danych o karalności oskarżonych (k. 241-242, 244-245).

D. Z. był uprzednio wielokrotnie karany (k. 241) ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 6 grudnia 2017 r sygn. akt (...).

M. K. był uprzednio wielokrotnie karany (k. 244) ostatnio wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie sygn. akt (...)

D. Z. przesłuchany w charakterze podejrzanego na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 278 § 1 k.k. i złożył wyjaśnienia, w których podał, że w dniu 3 sierpnia 2015 r. w godzinach popołudniowych spożywał wraz z M. K. alkohol i że razem chodzili po S. a w pewnym momencie zaszli nad rzekę Ś., gdzie natknęli się na grupę opalających się i wypoczywających młodych mężczyzn. D. Z. podał, że wówczas znajdował się pod znacznym wpływem alkoholu i że jednemu z wypoczywających zabrał telefon komórkowy. Następnie wraz z M. K. udał się do swego miejsca zamieszkania, gdzie obaj spakowali i ukryli zabrany telefon. (k. 22).

M. K. przesłuchany w charakterze podejrzanego na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 3 sierpnia 2015 r spożywał alkohol wspólnie z D. Z.. Następnie razem udali się nad rzekę Ś. w okolicy miejscowości S., gdzie natknęli się na grupę wypoczywających młodych mężczyzn. Wówczas podeszli do nich a D. Z. podniósł dwa leżące na kocach, obok wypoczywających, telefony komórkowe. D. Z. obejrzał telefony, jeden odrzucił a drugi zabrał. Następnie M. K. i D. Z. odeszli razem znad Ś.. M. K. wyjaśnił, że udali się razem do miejsca zamieszkania D. Z.. Tam M. K. i D. Z. ukryli skradziony telefon na nieogrodzonej łące (k. 28).

Składając wyjaśnienia w toku rozprawy głównej M. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podał, że telefon został zabrany przypadkowo, po tym jak wraz z D. Z. odpoczywał nad rzeką w pobliżu grupy młodych mężczyzn. Oskarżony podał, że nie zauważył iż zabrali nie swój telefon i zorientował się, że do tego doszło dopiero po interwencji policji. Odnosząc się do wyjaśnień składanych na etapie postępowania przygotowawczego M. K. przeczył aby tej treści wyjaśnienia składał, chociaż potwierdził, że to jego podpis figuruje pod protokołem przesłuchania. Nie umiał podać przyczyny, dlaczego jego wyjaśnienia z etapu postępowania przygotowawczego i sądowego są tak rozbieżne. (k. 237-238)

Sąd zważył, co następuje.

Sąd dał wiarę w całości wyjaśnieniom oskarżonego D. Z.. Wyjaśnienia te bowiem są spójne z całokształtem zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza z zeznaniami świadków K. B. i W. B.. W ocenie Sądu oskarżony w sposób zgodny z prawdą przedstawił przebieg zdarzenia oraz swój udział w nim. W ocenie Sądu brak przesłanek do uznania aby D. Z., który jest osobą dorosłą i poczytalną fałszywie oskarżał siebie samego oraz M. K. o niepopelniony czyn.

Wyjaśnieniom oskarżonego M. K. Sąd dał wiarę jedynie w zakresie wyjaśnień, jakie w/wym składał na etapie postępowania przygotowawczego. Oskarżony relacjonował wówczas przebieg zdarzenia z dnia 3 sierpnia 2015 r. w sposób zbliżony z wyjaśnieniami współoskarżonego D. Z. oraz zeznaniami świadków K. B. i W. B. a także pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. W ocenie Sądu wyjaśnienia jakie M. K. złożył na etapie postępowania sądowego, gdzie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i przedstawił odmienną wersję przebiegu zdarzenia stanowi jedynie nieudolną linię obrony oskarżonego. M. K. w toku rozprawy głównej twierdząc, że zabór telefonu K. B. był wynikiem przypadkowej pomyłki nie umiał w logiczny sposób wytłumaczyć rozbieżności z uprzednio składanymi wyjaśnieniami, ograniczając się jedynie do ich kwestionowania. Oskarżony nie potrafił także podać przyczyny dla której, skoro nie wiedział przed przyjazdem policji o tym, że zabrali z D. Z. cudzy telefon, to jednak telefon ten ukrył. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku rozprawy głównej nie zasługują na danie im wiary i stanowią jedynie próbę uniknięcia przez oskarżonego współodpowiedzialności za czyn.

Walorem wiarygodności obdarzył Sąd w całości zeznania pokrzywdzonego K. B.. Świadek zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i rozprawy głównej, pomimo znacznego upływu czasu, podobnie relacjonował przebieg oraz okoliczności zdarzenia z dnia 3 sierpnia 2015 r. K. B. zapamiętał, że sprawcy byli pod znacznym wpływem alkoholu oraz, że zabierając jego telefon żądali aby przyszedł pod sklep do S. i zakupił dla nich alkohol. Świadek zgodnie ze swoją wiedzą i pamięcią opisał przebieg zdarzenia, a także jego sprawców. W ocenie Sądu zeznania świadka, który jest osobą obcą dla oskarżonych, są spójne, logiczne i konsekwentne oraz znajdują oparcie w zeznaniach W. B., wyjaśnieniach D. Z. oraz wyjaśnieniach M. K. złożonych w toku postępowania przygotowawczego.

W ocenie Sądu również zeznania świadka W. B. zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności. Świadek opisał przebieg zdarzenia z dnia 3 sierpnia 2015 r. w sposób zgodny ze swą wiedzą i pamięcią, a w jego relacji brak jest elementów mogących wskazywać na jej celowe czy nieświadome zniekształcenie. Świadek zeznawał spójnie i logicznie zaś jego zeznania pozostają w ścisłej korelacji z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowy.

Sąd dał wiarę wszystkim opiniom biegłego z zakresu wyceny wartości ruchomości wydanej w przedmiotowej sprawie gdyż jest ona pełna, jasna, spójna, logiczna i należycie umotywowana, sporządzona została w sposób sumienny i rzetelny, w oparciu o teoretyczną wiedzę oraz doświadczenie zawodowe biegłego.

Sąd uznał za wiarygodne również wszystkie pozostałe dowody z dokumentów ujawnione na rozprawie. Żadna ze stron nie kwestionowała bowiem ich wiarygodności ani autentyczności, a w połączeniu z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, dokumenty te pozwalają na odtworzenie pełnego i rzeczywistego obrazu czynu popełnionego przez oskarżonych.

D. Z. i M. K. stanęli pod zarzutem, że w dniu 3 sierpnia 2015 r. w S. pow. (...), woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w rejonie rzeki Ś., dokonali kradzieży telefonu komórkowego m-ki S. (...) o wartości 700 zł na szkodę K. B. tj. czynu z art. 278 § 1 k.k.

Przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. polega na zaborze w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Zabór mienia następuje bezprawnie, bez żadnej do tego podstawy i bez zgody właściciela lub osoby, od której mienie zabrano (wyrok SN z dnia 18 grudnia 1998r., sygn. IV KKN 98/98). Przestępstwo kradzieży jest czynem umyślnym, który charakteryzuje zamiar bezpośredni o szczególnym zabarwieniu. Treścią tego zamiaru jest cel przywłaszczenia, a zatem włączenie skradzionego przedmiotu do swojego majątku, powiększenie swojego majątku o skradziony składnik, postępowanie ze skradzionym przedmiotem tak, jakby się miało do niego tytuł prawny. Zamiar przywłaszczenia powinien istnieć w momencie dokonywania zaboru. Cel przywłaszczenia nie musi obejmować dążenia sprawcy do osiągnięcia korzyści majątkowej. Ponadto kradzież jest przestępstwem materialnym. Jej dokonanie następuje w momencie, gdy sprawca obejmuje rzecz swoim władztwem, czyli w momencie objęcia danej rzeczy w posiadanie. Czyn zabroniony stypizowany treścią art. 278 § 1 kk należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest przywłaszczenie rzeczy. Przestępstwo to może być zatem popełnione wyłącznie w formie zamiaru bezpośredniego.

W ocenie Sądu swoim działaniem oskarżeni D. Z. i M. K. wypełnili znamiona przestępstwa spenalizowanego w art. 278 § 1 kk. w formie współsprawstwa. Przypisanie przestępstwa w formie zjawiskowej współsprawstwa oznacza odpowiedzialność karną za wspólne działanie, choćby sprawca sam nie wypełnił znamion przypisanego czynu, jeżeli tylko działanie innych akceptował i w nim uczestniczył (orzeczenie SN o sygn. III KK 274/08). Istotne i wymagane nie jest wspólne dokonanie poszczególnych czynności czasownikowych, lecz realizacja zespołu znamion przestępstwa z objęciem zamiarem całości zdarzenia, jak za działanie własne. Istotą współsprawstwa jest realizacja części znamion czynu zabronionego, jak również przyczynienie się do realizacji takiego czynu, w sensie wzajemnego dopełniania się zachowań poszczególnych sprawców. Zachowanie współsprawcy polega na tym, że działa on z zamiarem wspólnej realizacji znamion czynu, na wspólny rachunek, zgodnie z przyjętym podziałem ról (orzeczenie SN Najwyższy o sygn. akt V KK 120/07). Dla przyjęcia współsprawstwa w zakresie dokonania czynu zabronionego koniecznym jest ustalenie, że każdy z oskarżonych obejmował swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich znamion czynu zabronionego, a nadto istniało pomiędzy nimi porozumienie obejmujące wzajemne uzgodnienie woli popełnienia przestępstwa oraz świadome współdziałanie w realizacji czynu zabronionego. W ocenie Sądu, w realiach przedmiotowej sprawy D. Z. i M. K. działali wspólnie i współodpowiadają za czyn. Co prawda, to D. Z. faktycznie objął w posiadanie telefon należący do K. B., jednakże M. K. ułatwił mu dokonanie powyższego towarzysząc mu w czasie zdarzenia, a następnie podejmując działania zmierzające do ukrycia skradzionego telefonu. Tym samym, w ocenie Sądu obaj oskarżeni, każdy w ramach podejmowanych przez siebie czynności, dopuścili się popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k. Nie ulega bowiem wątpliwości, że oskarżeni mieli świadomość tego, że telefon m-ki S. (...) stanowi własność jednego z młodych mężczyzn wypoczywających nad rzeką a mimo to dokonali jego zaboru, żądając w zamian za jego zwrot alkoholu, a następnie ukrywając skradziony przedmiot. Opierając się na opinii biegłego z zakresu wyceny wartości ruchomości Sąd ustalił, iż wartość skradzionego telefonu wynosiła 880 złotych.

W świetle powyższego uznając oskarżonego M. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 278 § 1 k.k. Sąd na podst. wymierzył mu karę ograniczenia wolności w wymiarze 6 miesięcy zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie zaliczając na podst. art. 63 § 1 i 2 k.k. na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 03.08.2015 roku godzina 20:30 do 04.08.2015 roku godzina 19:20 i ustalił, że kara ograniczenia wolności została wykonana w wymiarze 4 (czterech) dni.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się zasadami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. i uwzględnił całokształt okoliczności, zarówno łagodzących jak i obciążających mających wpływ na wymiar kary.

Okolicznością łagodzącą było częściowe przyznanie się oskarżonego do winy, odzyskanie przez pokrzywdzonego skradzionego przedmiotu, którego miejsce ukrycia wskazał właśnie M. K., młody wiek oskarżonego a także okoliczność iż od chwili popełnienia czynu upłynął znaczny okres czasu.

Okolicznością obciążającą były uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego .

Z kolei uznając D. Z. za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu Sąd wymierzył mu na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. karę ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie a na podstawie art. 63 § 1 i 2 k.k. na poczet orzeczonej kary ograniczenia wolności zaliczył oskarżonemu D. Z. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 03.08.2015 roku godzina 20:30 do 04.08.2015 roku godzina 17:20 i ustalił, że kara ograniczenia wolności została wykonana w wymiarze 4 (czterech) dni.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd kierował się zasadami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. i uwzględnił całokształt okoliczności, zarówno łagodzących jak i obciążających mających wpływ na wymiar kary.

Okolicznością łagodzącą było przyznanie się oskarżonego do winy i złożenie wyjaśnień, które przyczyniły się do poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie, odzyskanie przez pokrzywdzonego skradzionego przedmiotu, młody wiek oskarżonego a także okoliczność iż od chwili popełnienia czynu upłynął znaczny okres czasu.

Okolicznością obciążającą były uprzednia wielokrotna karalność oskarżonego

O kosztach postępowania orzekając z uwzględnieniem sytuacji majątkowej oskarżonych.